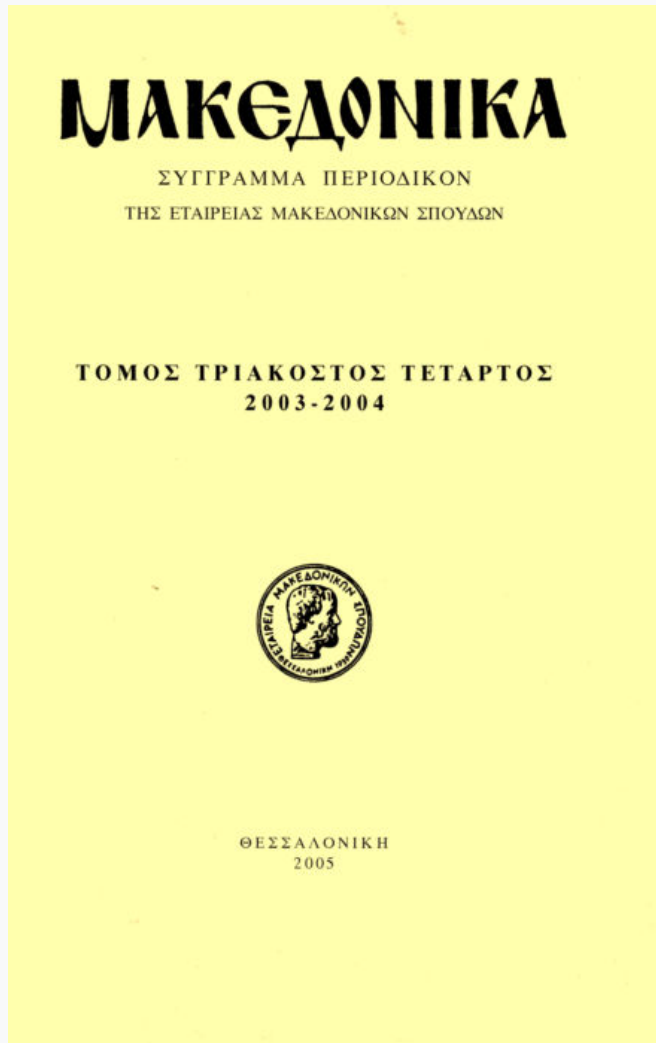

Μακεδονικά

Τόμ. 34, Αρ. 1 (2004)

Τα σχολεία της ελληνικής παροικίας Βελιγραδίου και ο κανονισμός του Ελληνικού της Παρθεναγωγείου το 1870

Χρήστος Γ. Ανδρεάδης

doi: [10.12681/makedonika.866](https://doi.org/10.12681/makedonika.866)

Copyright © 2014, Χρήστος Γ. Ανδρεάδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ανδρεάδης Χ. Γ. (2004). Τα σχολεία της ελληνικής παροικίας Βελιγραδίου και ο κανονισμός του Ελληνικού της Παρθεναγωγείου το 1870. *Μακεδονικά*, 34(1), 1-13. <https://doi.org/10.12681/makedonika.866>

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ
ΚΑΙ Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ
ΤΟ 1870

Στά τέλη του ιζ' και τις αρχές του ιη' αιώνα μέ τις συνθήκες του Κάρλο-βιτς (1699) και Πασσάροβιτς (1718)¹, χάρη στους νικηφόρους έναντίον των Τούρκων αγώνες της Αυστρίας, ή επεκτατική όρμη ή των Τούρκων πρός τήν Κεντρική Εύρώπη ανακόπηκε² και ή ειρήνη πού επικράτησε είχε ως αποτέλεσμα νά αναπτυχθεί ελληνικό μεταναστευτικό ρεύμα πρός τά Βαλκάνια και μάλιστα πρός τή Σερβία, τή χώρα πού γειτνίαζε μέ μακεδονικά και ήπειρωτικά έμπορικά κέντρα (Κοζάνη, Σιάτιστα, Μοσχόπολη κ.λπ.). Πότε ακριβώς είχε αρχίσει ή μετανάστευση ατή³, έμπόρων κυρίως, άγνοούμε, μολονότι γνωρίζουμε ότι από τους βυζαντινούς άκόμη χρόνους είχαμε σχέσεις μέ τους Σέρβους, όπως τουλάχιστον υποδηλοΰται μέ τους πριγκιπικούς γάμους μεταξύ Σέρβων ήγεμόνων και έφτά Έλληνίδων πριγκιπισσών τό 1195⁴. Όπωςδήποτε, όπως σημειώνει ό καθηγητής Άπόστολος Βακαλόπουλος, *τό ρεύμα των μεταναστών της Μακεδονίας πρός τή Σερβία, Ρουμανία και πρό πάντων πρός τήν Αυστρία και Ούγγαρία μεγαλώνει μετά τό 1600. Μεγάλα καράβνια ξεκινούν από τή Σιάτιστα ή από τήν Καστοριά ή από τή Μοσχόπολη... περνούν τό Μοναστήρι... κατόπιν κατευθύνονται πρός τήν κοιλάδα του Μορβα και φτάνουν στο Βελιγράδι...*⁵.

Έτσι, μέ τήν κίνηση ατή των Έλλήνων σέ όλόκληρο τόν βαλκανικό χώρο ιδρύθηκαν ελληνικές παροικίες⁶ για έμπορικούς κυρίως λόγους, αλλά και για μία καλύτερη ζωή, μεταξύ των οποίων και ή παροικία του Βελιγραδίου, για τήν όποία ό καθηγητής Ντουσάν Πόποβιτς θά γράψει:

Είς τό Βελιγράδι εγκατεστάθησαν άρχετοι Έλληνες, οι όποιοι έξηκολού-

1. Για τις συνθήκες αυτές βλ. Άπόστ. Ε. Βακαλόπουλος, *Ίστορία της Μακεδονίας 1354-1833*, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 258 κ.έ. Πρόχειρα βλ. και τά αντίστοιχα λήμματα στη Μ.Ε.Ε.

2. Μή λησμονούμε ότι οι Τούρκοι είχαν φτάσει στα πρόθυρα της Βιέννης, τήν όποια λίγο έλειψε νά κυριεύσουν, πολιορκώντας τήν στενά (1683). Έκδοτικώς Άθηνών, *Ίστορία του Έλληνικού Έθνους*, τ. ΙΑ', Άθήνα 1975, σσ. 14-16.

3. Για περισσότερα στοιχεία βλ. Βακαλόπουλος, *ό.π.*, σ. 357.

4. Τρ. Ε. Εύαγγελίδης, *Η παιδεία επί τουρκοκρατίας*, τ. Β', Άθήνα 1936, σ. 377 σημ. 1.

5. Βακαλόπουλος, *ό.π.*, σσ. 349-351.

6. Εύστοχη είναι ή διάκριση των όρων «παροικίες, άποικίες, κοινότητες» πού γίνεται από τόν Γ. Κ. Χαούπη, *Έπισκόπηση της Ίστορίας της νεοελληνικής διασποράς*, Θεσσαλονίκη 1993, σσ. 17-20, όπου σ. 20 παροικίες θεωρεί τις μικρές σχετικά έπίτες μεταναστών, οι όποιες δημιουργούνταν συνήθως σέ άστικά κέντρα έξω από τό έθνικό κέντρο.

θουν νά ὀμιλοῦν τὴν γλῶσσαν των. Ὅλα τὰ ἄξια λόγου ἐπαγγέλματα καὶ τὸ ἐμπόριον περιήλθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς χεῖρας των. Καὶ τὰ καλύτερα καφενεῖα τοῦ Βελιγραδίου ἦσαν ἰδικὰ των... Λόγω τῆς ἰκανότητός των κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσουν μεγάλα κεφάλαια καὶ ἀνήγειραν μεγαλοπρεπεῖς οἰκίας... Ἡ ζωὴ καὶ ἡ διαγωγὴ τῶν Ἑλλήνων ἐθεωρεῖτο ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν... Καὶ ὅπως ἡ ἀγορὰ τοῦ Βελιγραδίου ἦτο μικρὰ, οἱ Ἕλληνες ἐδίδον τὸν τόνον εἰς αὐτήν... Τὰ ἐμπορικά βιβλία ἐτρωδῶντο εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς δὲ τὸ ἀναγνωστήριον τοῦ Βελιγραδίου ὑπῆρχον καὶ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. Ὅλοι οἱ μορφωμένοι ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ μάθουν καὶ ἑλληνικὰ... Οἱ Ἕλληνες διετήρουν ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ὅταν δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τὰ συντηροῦν, ἐξεμίθωναν διδασκάλους διὰ παραδόσεις κατ' οἶκον. Καὶ πολλοὶ ξένοι ἐφοίτησαν εἰς ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἐξελληνίσθησαν⁷.

Διαβάζοντας τὸ κείμενο αὐτὸ μένουμε κατάπληκτοι, διαπιστώνοντας ὅτι τὸ Βελιγράδι μὲ τοὺς Ἕλληνες παροίκους τοῦ λίγο ἔλειπε νὰ ἑλληνοποιηθεῖ. Καὶ τοῦτο, διότι σὲ κανένα πολιτιστικὸ τομέα δὲν ὑστεροῦσαν. Διέπρεπαν ὄχι μόνο στὸ ἐμπόριο μὲ τὴν τιμότητά τους καὶ τὴν ἐπικράτηση σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπαγγέλματα καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀρχιτεκτονικὴ μὲ τὰ ἐπιβλητικὰ τους κτίρια, ἀλλὰ καὶ στὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες καὶ πάντοτε προβαλλόμενοι μὲ τὴ σεμνότητα καὶ τὴν ἐργατικότητά τους, ὥστε πραγματικὰ νὰ εἶναι γιὰ τοὺς Σέρβους «παράδειγμα πρὸς μίμησιν». Ἀδιάφυστος μάρτυρας τῆς ζωτικότητάς τους ἦταν ὁ τομέας τῆς παιδείας, στὴν ὁποία καὶ ἀπέδιδαν μεγάλη σημασία μὲ τὰ σχολεῖα καὶ τὶς ἐκκλησίες πού ἱδρυσαν στὶς διάφορες μεγαλοπόλεις⁸ καὶ μάλιστα στὸ Βελιγράδι. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ πρώτη παροικία πού εἶχαν δημιουργήσει... στὴ Σερβία ἦταν τῆς Νίσσας, ἡ πιὸ σπουδαία... ἦταν τοῦ Βελιγραδίου, ἀναφέρει ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Παπαδριανός⁹.

Ἀναφερόμενη στὸ θέμα λειτουργίας ἑλληνικοῦ σχολείου στὸ Βελιγράδι ἡ Μαρία Συμεὼν θά γράφει ὅτι ἐκεῖ τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν σχολεῖον ἰδρύθη τὸ 1718¹⁰, χωρὶς ὁμως νὰ σημειώσει ἀπὸ ποῦ ἀντλεῖ τὶς πληροφορίες τῆς. Τὰ ἴδια θά ἐπαναλάβει καὶ ὁ καθηγητὴς Ἰ. Παπαδριανός, ὁ ὁποῖος χαρακτηριστικὰ θά γράφει: Ἦδη στὰ 1718 ἀναφέρεται ὅτι λειτουργοῦσε στὸ Βελιγράδι κοινοτικὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο, ὑπονοώντας ὅτι τὸ σχολεῖο εἶχε ἤδη ἰδρυθεῖ πρὶν ἀπὸ τὸ 1718 καὶ παραπέμποντας σὲ σερβικὲς πηγές¹¹. Ἀναφερόμενος στὸ

7. Βλ. κείμενο διαλέξεώς του, ἐφημ. *Ἐλευθερον Βῆμα* τῆς 6ης Νοεμβρίου 1932.

8. Ἐννοοῦμε τὶς πόλεις Νίσσα, Κραγκούγμεβατς, Ποζάρεβατς, Σμεντέρεβο, Σεμλίνο, Μιτροβίτσα, Βοϊκόβαρ, Πάντοβο, Βέραςατς, Νόβι Σάντ κ.λπ., ἀποτυπωμένους εἰδιάκριτα στὸν χάρτη πού σχεδίασε ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Ἀ. Παπαδριανός, *Οἱ Ἕλληνες ἀπόδημοι στὶς γιουγκοσλαβικὲς χῆρες (18ος-20ὸς αἰ.)*, Ἐκδόσεις Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1993, σ. 50.

9. Παπαδριανός, ὁ.π., σ. 44.

10. Βλ. περ. *Μακεδονικὴ ζωὴ*, Θεσσαλονίκη 1967, τχ. 8, σ. 23. Πρόκειται γιὰ τὸ πρῶτο κοινοτικὸ σχολεῖο πού ἰδρύθηκε ἐκεῖ.

11. Παπαδριανός, ὁ.π., σ. 122.

ίδιο θέμα ο Τρ. Εὐαγγελίδης θά γράφει ὅτι στό Βελιγράδι τῷ 1792 ἐμφανίζεται λειτουργοῦσα ἑλληνική σχολή προϊπάρχουσα¹², χωρίς ὅμως καί αὐτός νά καθορίσει πότε ἀκριβῶς ἰδρύθηκε ἡ σχολή αὐτή. Ἀπό τίς μαρτυρίες αὐτές συμπεραίνουμε ὅτι τό ἑλληνικό σχολεῖο Βελιγραδίου φαίνεται πῶς εἶχε ἰδρυθεῖ πρῖν ἀπό τό 1718, ὅταν Ἕλληνες μετανάστες γιά διάφορους λόγους (ἐμπορικούς κυρίως) εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στή Σερβία καί βλέποντας ὅτι μέ τήν ἐκεῖ παρουσία τους ὑπῆρχε κίνδυνος νά ἀφομοιωθοῦν ἀπό τούς Σέρβους, ἀποφάσισαν νά ἰδρύσουν ἑλληνικό σχολεῖο γιά τή δική τους ἐθνική καί γλωσσική αὐτοτέλεια.

Σχετικά μέ τούς δασκάλους πού ὑπηρέτησαν στό κοινοτικό ἑλληνικό σχολεῖο τοῦ Βελιγραδίου γνωστά εἶναι τά ὀνόματα τῶν: Γεωργίου Εὐαγγελίδη (1818)¹³, Ἰωάννη Μισίου¹⁴ (1826), Γεωργίου Ζαχαριάδη (1830-1832), Γεωργίου Κλειδί (1832-1847), Ἀθανασίου Θεοδώρου (1833)¹⁵, Παναγιώτη Παπακωστόπουλου (1854) καί Ἰωάννη Πίπη (1872).

Ἐκτός ἀπό τό κοινοτικό σχολεῖο λειτούργησε ἀπό τό 1848 καί ἰδιωτικό ἑλληνικό σχολεῖο μέ ἔφορο τόν Νικόλαο Κωτούλα καί δωρητές τούς Ἀδελφούς Μιχαήλ καί Νικόλαο Μπόντη καί τόν Παντελῆ Μιχαήλ, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ λειτουργία διακόπηκε τό 1858 γιά νά ξαναλειτουργήσει μέ δάσκαλο τόν Εὐθύμιο Γεράση (1859-1863), τόν ὁποῖο διαδέχθηκαν οἱ Ζωγράφος ἢ Ζωγραφίδης καί Ἰω. Πίπης¹⁶ καί νά κλείσει ὀριστικά τίς πύλες του τό 1884 λόγω ἐλλείψεως μαθητῶν.

Γιά τό ἰδιωτικό αὐτό ἑλληνικό σχολεῖο ὁ «*Τηλέγραφος τοῦ Βοσπόρου καί Βιζαντίς*», ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως¹⁷ σέ ἀνταπόκριση τῆς ἀπό τό Βελιγράδι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1861 θά γράφει: *Γινώσκετε ὅτι πρὸ καιροῦ ἤδη ἐσυστήθη ἰδιαιτέρα Ἑλληνική Σχολή ὑπὸ τὴν σχολαρχίαν τοῦ κ. Εὐθυμίου Ν. Γεράση. Προχθές δὲ καὶ χθές ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῆς σχο-*

12. Εὐαγγελίδης, ὁ.π., σ. 378.

13. Ὁ Εὐαγγελίδης, ὁ.π., σ. 378 ἀναφέρει ὅτι μαζί μέ τόν Γεώργιο Εὐαγγελίδη, πού ἦταν φιλικός, ἐδίδασκε καί ὁ Σερραίος Ἐμμανουὴλ Φωτιάδης, βιογραφικά στοιχεία τοῦ ὁποίου παραθετεῖ στὸν Α' τόμο τοῦ βιβλίου του σσ. 138-139.

14. Ὁ Εὐαγγελίδης, ὁ.π., σ. 378 τὸν παρουσιάζει ὡς Πανταξῆν ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Ἰωάννης, ὅπως γράφει ὁ Παπαδριανός, ὁ.π., σ. 123.

15. Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ πληροφορία πού παρέχει ὁ Εὐαγγελίδης, ὁ.π., σσ. 378-379, γιά τόν δάσκαλο αὐτόν, γράφοντας ὅτι *μάλιστα προσαγορεῖται «φιλόσοφος καὶ ἔφορος τῶν κατὰ τὴν Σερβίαν σχολείων»,* πράγμα πού φανερώνει ὅτι κατὰ κάποιον τρόπο ἦταν ἐπιθεωρητῆς σχολείων, τὰ ὁποῖα, ὅπως φαίνεται ἦταν «οἰκὸς ὀλίγα». Βλ. καί *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 1916, σ. 108α.

16. Περισσότερες λεπτομέρειες γιά ὄλους αὐτούς τούς δασκάλους τοῦ ἑλληνικοῦ σχολεῖο Βελιγραδίου βλ. Παπαδριανός, ὁ.π., σσ. 122-134. Ὁμοίως καί στή νεότερη ἐκδοση τοῦ βιβλίου του *Οἱ Ἕλληνες τῆς Σερβίας (18ος-20ός αἰ.)*, Ἐκδόσεις περ. Ἐνδοχώρα, Ἀλεξανδρούπολη 2001, σσ. 74-78 καί ἐιδικότερα γιά τόν Παναγιώτη Παπακωστόπουλο σσ. 83-84.

17. Ἐτος ΣΤ' φ. 443/Σάββατον 11.2.1861 (σ. 3).

λῆς ταύτης, καθ' ἃς οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν ἄριστα εἰς ἅπαντα τὰ διδαχθέντα μαθήματα, ἦτοι Δημοσθενικοὺς λόγους, Συντακτικὸν τοῦ Ἀσωπίου, Γεωγραφίαν, Γεν. Ἱστορίαν κ.λπ. Εὐφροσύνη δὲ καὶ ἀγαλλίασις κατεῖχεν ἅπαντας, ὀρῶντας προόδους σχεδὸν ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας τῶν μαθητῶν, αἵτινες ὀφείλονται βεβαίως εἰς τὸν ἀκάματον ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ ἀξιοτίμου Σχολάρχου, πρὸς ὃν ὀφείλουσι μεγίστην εὐγνωμοσύνην ἢ τε Κοινότης καὶ ἰδίως οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ...

Δέν ἔχουμε περισσότερες πληροφορίες γιὰ τίς ἐξετάσεις τοῦ σχολείου αὐτοῦ, ἀλλὰ ὑποθέτουμε ὅτι μᾶλλον θά ἦταν ἐξετάσεις παρόμοιες μέ τίς δικές μας τοῦ α' ἐξαμήνου. Ἀπό τὰ διδασκόμενα μαθήματα φαίνεται πὼς τὸ σχολεῖο τοῦ Γεράσιου θά ἦταν παραπλήσιο, κάτι σάν τὸ σημερινὸ Γυμνάσιο, ἀφοῦ καὶ λόγοι τοῦ Δημοσθένους διδάσκονταν σ' αὐτὸ καὶ τὸ Συντακτικὸ τοῦ Ἀσωπίου κ.λπ., γεγονός πού μαρτυρεῖ τίς ὑψηλές προδιαγραφές τῆς ἀποδόσεως καὶ θέσεώς του στὸν χῶρο τῆς σερβικῆς κοινωνίας μέ τὴν ἔγκριση τοῦ Σερβικοῦ ὑπουργείου Παιδείας, τὸ ὁποῖο καὶ ἀντιμετώπιζε εὐνοϊκὰ τίς ἐλληνικές προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς παιδείας.

Ἐπισημαστικὰ ἡ σερβικὴ Πολιτεία ἀντιμετώπιζε μέ εὐνοία τοὺς Ἑλληνας καὶ ὅτι διάχυτο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τὸ φιλελληνικὸ πνεῦμα στὸν σερβικὸ λαὸ φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο ἔγγραφο τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος στὸ Βελιγράδι Ἄ. Δόσκου¹⁸ πρὸς τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδας Χ. Χριστόπουλο¹⁹, στὸν ὁποῖο καὶ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

Ἡ φιλελληνικὴ διάθεσις εἰσέδυσεν ἤδη ἢ ἐπεπόλασε μᾶλλον καὶ εἰς τὰ πνεύματα τῶν στρατιωτικῶν, τῶν πολιτικῶν, καὶ τῶν ἐφημεριδογράφων τῆς πρωτεύουσας ταύτης, καὶ μετ' εὐχαριστήσεως δύναμαι νὰ προσεῖπω ὅτι ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα καθιδρύσεως τοῦ Γεν. τούτου Προξενείου ὁ πρῶην μισελληνισμός, ὃς οὐδόλως ἀπ' ἀρχῆς ὑπελείπετο τοῦ παρὰ τοῖς Βουλγάρους, μεταβλήθη ἤδη εἰς ἐνθουσιωδὴ φιλελληνισμόν, ἐπιτραπίσης καὶ τῆς συστάσεως ἐλληνικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων, εἰς δὲ τὰς ὁμηγύρεις αὐτῶν, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ὁμιλούντων ἀπροκαλύπτως καὶ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀδελφικῆς αὐτῶν ἐνότητος μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ σύμψας ἔτι ὁ τυ-

18. Πολὺ φτωχές εἶναι οἱ εἰδήσεις μας γιὰ τὸν ἐν λόγῳ προξένο στὸ Βελιγράδι. Τὸ μόνο πού γνωρίζουμε εἶναι ὅτι εἰσῆλθε στὸ διπλωματικὸ σῶμα τὸ 1841, ὅπως συνάγουμε ἀπὸ ἓνα γράμμα του πρὸς τὸ ΥΠ.ΕΞ. τῆς 22.5.1871, στὸ ὁποῖο μεταξὺ ἄλλων γράφει: *...διατελῶν ἤδη πρὸ τριάντα χρόνων ἐτῶν ὑπάλληλος τῆς Σ. Κυβερνήσεως εἰς τὸν προξενικὸν κλάδον, μόλις φέρον ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὸν ἀργυροῦν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, ὃν πρὸ 15 ἐτῶν ἔλαβον...* ὑπονοώντας μέ παράπονο ὅτι ἔπρεπε νὰ τιμηθεῖ περισσοτέρο.

19. Διακρίθηκε γιὰ τὴν ηγετικὴ δεινότητα καὶ πολυμάθεια του ὑπηρετώντας διάφορες κυβερνήσεις ὡς ὑπουργός: Παιδείας (1855) κυβερνήση Βουλγαρίας, Ἐσωτερικῶν καὶ Παιδείας (1857) κυβερνήση Ἀ. Μισαούλη, Ἐξωτερικῶν (1865) κυβερνήση Βουλγαρίας, Ἐξωτερικῶν (1870) κυβερνήση Ἀ. Κομμουνιστοῦ, βλ. Douglas Dakin, *Ἡ ἐνοποίηση τῆς Ἑλλάδας (1770-1923)*, Μ.Ι.Ε.Τ., Ἀθήνα 1989, σ. 414 κ.έ.· *Μ.Ε.Ε.*, τόμ. ΚΔ', σ. 723γ.

πος αὐτῶν ἐδείχθη ἤδη ἐν πολλαῖς σπουδαίαις περιπτώσει θερμὸς τῆς Ἑλλάδος συνήγορος...²⁰.

Δὲν γνωρίζουμε κατὰ πόσον ὑπῆρχε μισελληνισμὸς στὴ Σερβία τὴν ἐποχὴ αὐτῆ, ὅμοιος μὲ τὸν βουλγαρικό. Νομίζουμε ὅτι ὁ πρόξενος κάπως ὑπερβάλλει, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπὶ τόσες δεκαετίες εὐνοϊκῆς ἦταν οἱ διαθέσεις τῶν σερβικῶν κυβερνήσεων πρὸς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ὅπως τοῦλάχιστον φαίνεται ἀπὸ τὴ λειτουργία τόσων σχολείων στὸν σερβικό χῶρο.

Ἐνα τέτοιο γεγονός παρουσιάζουμε σήμερα, παντελῶς ἄγνωστο στὴ νεότερη ἱστορία μας, μὲ τὴν ἰδρυση Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου στὸ Βελιγράδι τὸ 1870 καὶ τὴ δημοσίευση τοῦ Κανονισμοῦ τῆς λειτουργίας του, καθὼς καὶ τὴ διεξαγωγὴ τῶν ἐτήσιων ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητῶν στὰ τέλη Ἰουλίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ.

Ἐ Ο Κανονισμὸς δημοσιευμένος στὴν ἐφημερίδα «Κωνσταντινούπολις»²¹ ἔχει ὡς ἐξῆς:

*Κανονισμὸς τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ τῆς Σερβίας Ἑλλ. Παρθεναγωγείου
ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»*

Οἱ ἐν Βελιγραδίῳ τῆς Σερβίας Ἑλληνες καὶ φιλέλληνες ὑπὸ φιλοπατρίας καὶ φιλοστόργων αἰσθημάτων ἐμπνεόμενοι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ μορφώσεως τῶν θηλέων τέκνων κατιδόντες, ἀπεφάσισαν νὰ συστήσωσιν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ τῆς Σερβίας, ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον συντηρούμενον τῇ δαπάνῃ τῶν γονέων τῶν κατὰ καιροὺς μαθητῶν καὶ τῇ συνδρομῇ ἀπάντων τῶν φιλομουσῶν ὁμογενῶν, συμπολιτῶν τε καὶ ξένων, ὀργανιζόμενον ὡς ἐξῆς:

§ 1. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν γίνονται τῇ 16ῃ Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, ὅτε ἄρχονται αἱ παραδόσεις. Γίνονται καὶ δεκταὶ μαθήτρια καὶ μέχρι 15 Σεπτεμβρίου.

§ 2. Ἡ εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον φοίτησις ἐπιτρέπεται παντὶ κορασίῳ, ἂνευ ἐξαιρέσεως δόγματος καὶ ἐθνικότητος.

3. Αἱ ἐγγραφόμενα μαθήτρια, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς κατὰ τὴν πρώτην τετραετίαν δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὰς τριάκοντα, νὰ μὴ εἶναι νεώτερα τῶν ἑξ ἑτῶν οὐδὲ πρεσβύτερα τῶν 14, νὰ ὦσι δὲ πάντοτε καθαρῶς καὶ κοσμιῶς ἐνδεδυμένα· ἐπὶ τῇ προσθήκῃ τῶν τριάκοντα κορασιῶν ἐπιτρέπεται ἡ

20. Α.Υ.Ε. 1871 φ. αακ Α, Γενικὸν Προξενεῖον Ἑλλάδος ἐν Βελιγραδίῳ, ἔγγρ. 24/2.3.1871 πρὸς ΥΠ.Ε.Ε.

21. Ἐφημ. Κωνσταντινούπολις φ. 771/12.3.1870.

δωρεάν εκπαιδευσις καὶ τινων ἐξ ἀπόρων γονέων, ἐγκρίσει τῆς ἐφορίας.

§ 4. Αἱ μαθήτρια ὀφείλουσιν ἀνελλιπῶς νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ Σχολεῖον, ἀπουσιάζουσαι δὲ νὰ δίδωσιν ἀποχρῶντα λόγον τῆς ἀπουσίας αὐτῶν ἐπιββαιούμενον ὑπὸ τῶν γονέων ἢ τῶν κηδεμόνων· ἄλλως αἱ ἀπουσαι μαθήτρια τιμωροῦνται κατὰ τὰς παρακατιὸν σημειουμένας ποινάς.

§ 5. Ἐκαστος τῶν γονέων ὀφείλει νὰ ἐφοδιάξῃ τὸ ἑαυτοῦ τέκνον μὲ τὰ βιβλία καὶ πάντα τὰ πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν ἀναγκαῖα.

§ 6. Αἱ παραδόσεις γίνονται ἀπὸ τῆς 8ης ὥρας π.μ. μέχρι τῆς 12ης, καὶ μ.μ. ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 4ης, ἀπὸ δὲ 1ης Μαΐου καὶ ἐξῆς μέχρι τῶν 5 δι' ὅλης τῆς ἐβδομάδος πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ Σαββάτου.

Περί παύσεων

§ 7. Ἀπὸ 15 Ἰουλίου μέχρι 15 Αὐγούστου παύουσιν αἱ παραδόσεις ἔνεκα τοῦ καύσους. Ἀπὸ τῆς Μεγάλης Πέμπτης μέχρι τῆς Τετάρτης τῆς Διακαινησίμου, συμπεριλαμβανομένης καὶ αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τῆς προπαραμονῆς τῶν Χριστουγέννων μέχρι τοῦ νέου ἔτους παύουσιν αἱ παραδόσεις.

§ 8. Αἱ ἐξετάσεις γίνονται ἀπαξ τοῦ ἔνιαυτοῦ, τὴν 12, 13 καὶ 14 Ἰουλίου. Ἐκάστη μὴ ἐπιδοῦσα μαθήτρια μένει ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, ὅπως ἐπαναλάβῃ αὐτὴν.

§ 9. Βαθμοὶ ἢ ἔλεγχοι εἰσι πέντε: ἄριστα = 5, λίαν καλῶς = 4, καλῶς = 3, μετρίως = 2 καὶ κακῶς = 1· ἢ μὴ τυχοῦσα τοῦλάχιστον τοῦ 3 βαθμοῦ δὲν προβιβάζεται.

Περί τῶν μαθημάτων

§ 10. Ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Παρθεναγωγείῳ ἐπὶ τετραετίαν διδασκῶσονται τὰ ἐξῆς μαθήματα:

- α) Ἑλληνικά
- β) Σερβικά
- γ) Γερμανικά
- δ) Γαλλικά
- ε) Ἰχνογραφία καὶ Καλλιγραφία
- ς) Ἐργόχειρα
- ζ) Ἱερὰ Κατήχησις
- η) Γεωγραφία συνοπτικὴ
- θ) Συνοπτικὴ Φυσικὴ ἱστορία
- ι) Συνοπτικὴ Γενικὴ ἱστορία
- ια) Ἀνθρωπολογία
- ιβ) Ἡθικὴ

καὶ ὡς ἕκτακτα μαθήματα

- ιγ) τὸ κλειδοκύμβαλον, ἡ φωνητικὴ μουσικὴ καὶ ὁ χορός.

Πρῶτον ἔτος

Καὶ τοῦ μὲν ἰου ἔτους τὴν α΄ ἑξαμηνίαν ἑλληνικῇ ἀνάγνωσις καὶ γραφῇ, λέξεις καὶ φράσεις ἑλληνικαὶ μετὰ τῆς ἐφικτῆς περὶ τὸ λαλεῖν ἀσκήσεως δι' ὅλης τῆς ἡμέρας· τὴν δὲ δευτέραν ἑξαμηνίαν τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἡ γνῶσις καὶ γραφῇ τῶν σεοβικῶν γραμμάτων, ὡς καὶ τῶν χαρακτήρων τῆς ἀριθμητικῆς.

Δεύτερον ἔτος

Τὸ δὲ δεύτερον ἔτος ἐτυμολογία ἑλληνικῇ, αἱ τέσσαρες πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς, ἀρχαὶ τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ τῆς γερμανικῆς, ἐπίτομος γεωγραφία σεοβιστὶ καὶ συνοπτικῇ ἱερά ἱστορία ἑλληνικῇ.

Τρίτον ἔτος

Τὸ δὲ τρίτον ἔτος ἑλληνικῇ γραμματικῇ μέχρι τοῦ συντακτικοῦ, γαλλικὰ καθ' ἑκάστην, σεοβικὰ καὶ γερμανικὰ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, σύντομος γενικῇ ἱστορία, ἰχνογραφία, συνέχεια ἀριθμητικῆς καὶ ἐργόχειρα.

Τέταρτον ἔτος

Τὸ δὲ τέταρτον ἔτος συντακτικὸν ἑλληνικόν, ἀνθρωπολογία, ἠθικῇ, ἐπίτομος φυσικῇ, ἱστορία, ἀριθμητικῇ, γαλλικὰ, γερμανικὰ, σεοβικὰ.

§ 11. Δεσπόζουσα γλῶσσα ἐντὸς τοῦ Παρθηναγωγείου εἶναι ἡ ἑλληνικῇ, ἥτις καὶ ἐπιβάλλεται.

§ 12. Ὡς ὀρθόδοξοι τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος ὀφείλουσιν αἱ μαθητρίαὶ δις τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους (πρὸ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων) νὰ νηστεύωσι καὶ νὰ μεταλαμβάνωσι τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ὀδηγούμεναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παρὰ μᾶς τῶν διδασκαλισσῶν.

Περὶ διδασκαλισσῶν

§ 13. Αἱ διδασκάλισσαι εἰσι τοῦλάχιστον δύο, μία τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος κάτοχος καὶ τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἢ καὶ διευθύντρια τοῦ Παρθηναγωγείου καὶ μία Σεοβίς ἢ Γερμανίς, κάτοχος ἀμφοτέρων τῶν γλωσσῶν τῆς τε σεοβικῆς καὶ γερμανικῆς.

§ 14. Ἐκάστη διδασκάλισσα ὀφείλει νὰ φέρῃ ἀποφοιτητήρια τῆς Σχολῆς ἐν ἧ ἑσπούδασε καὶ ἂν πον ἐδίδαξε, καὶ μαρτυρικὰ τῆς κοινότητος ἢ οἰκογενείας παρ' ἧ ἐδίδαξεν· ἄνευ τούτων οὐδεμία ἐστὶ δεκτῇ.

§ 15. Αἱ διδασκάλισσαι κατοικοῦσιν ἐντὸς τοῦ Παρθηναγωγείου, ἂν δὲ τις ἔγγαμος ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἐντὸς δὲ τοῦ σχολείου κατοικοῦσαι ἔχουσι κατοικίαν, θέρμανσιν καὶ ὑπηρεσίαν δωρεάν.

§ 16. Αἱ διδασκάλισσαι ὀφείλουσι νὰ ὦσι πρὸς τὰς μαθητριάς προσηνεῖς καὶ πραεῖαι, προσηγόμεναι τῷ καλῷ παραδείγματι τῆς χρησιμοθηθείας· ἀπο-

πέμπουσαι δ' αὐτάς τοῦ καταστήματος νά ταῖς συνιστώσι σεμνότητα καί καλήν διαγωγὴν ὅπου καὶ ἂν ὦσι.

§ 17. Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Σχολῆς καὶ τῶν κυριῶν διδασκαλισσῶν, μισθοῦται παρὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς Σχολῆς μία ὑπρέτρια, ἣτις ὀφείλει νά κατοική ἐντός τοῦ περιβόλου τῆς Σχολῆς, φροντίζουσα περὶ τῆς καθαριότητος αὐτῆς καὶ πειθομένη ὅλως ταῖς διαταγαῖς τῶν διδασκαλισσῶν.

Περὶ ποιῶν

§ 18. Αἱ διδασκάλισσαι ἐν τῇ εὐθύνῃ αὐτῶν περὶ τῆς προσαγωγῆς καὶ μορφώσεως τῶν μαθητριῶν δικαιοῦνται νά ἀπαιτώσι παρ' αὐτῶν ὑπακοὴν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὰ μαθήματα καὶ τὰς μὲν ἐπιμελεῖς νά ἐπαινώσι, τὰς δὲ ἄμελεῖς νά ἐλέγχωσι πρὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἂν τοῦτο δὲν συμφρονίσῃ αὐτάς (δηλ. τὰς ἄμελεῖς) νά τὰς τιμωρῶσιν ἐν ταῖς ἐξῆς ποιναῖς:

- α) παραινέσει
- β) ἐπιπλήξει
- γ) ἀπειλῇ
- δ) ὀρθοσασία
- ε) γονατίσματι
- ς) φυλακῇ ἡμισεῖας ἡμέρας
- ζ) φυλακῇ μᾶς ἡμέρας.

Τελευταῖον δὲ ἣτις ἀνεπίδεκτος ἀποδειχθῇ καὶ ἀποβολῇ, συναινέσει τῆς ἐφορίας πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων.

§ 19. Αἱ μαθήτριά ἐφείλουσι νά ἐπιμελῶνται περὶ τὰ μαθήματα, νά ὑπακούωσι ταῖς διδασκαλίαις καὶ εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν νά μὴ ἀντιτείνωσι τὸ παράπαν.

Περὶ Ἐφόρου, Ἐπιτρόπου καὶ Συνδρομητῶν

§ 20. Κατ' ἔτος ἐκλέγεται εἷς ἔφορος καὶ εἷς ἐπίτροπος, ὧν ὁ μὲν κήδετα τοῦ διδασκτικοῦ ὁ δὲ τοῦ οἰκονομικοῦ. Ἐφορος καὶ ἐπίτροπος δικαιοῦται νά ἐκλεχθῇ πᾶς συνδρομητῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου καίτοι μὴ ἔχων θυγατέρα μαθήτριά. Ἀμφοτέρω ἐφείλουσι νά ἐπισκέπτονται τὸ Σχολεῖον συχνάκις, τοῦλάχιστον ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος.

§ 21. Οἱ γονεῖς τῶν μαθητριῶν, ἐγγραφέντες ἅπαξ, δὲν δύνανται νά ὀπισθοδρομήσωσι πρὸ τῆς λήξεως τοῦ παρ' αὐτῶν διωρισμένου καιροῦ, μόνος δ' ὁ θάνατος ἢ αὐτοῦ ἢ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἀκυροῖ τὴν ὑπογραφὴν του.

§ 22. Συνεισφοραὶ εἰσι δεκταὶ ὅσας τις ἤθελε προαιρεθῇ νά συνεισφέρῃ· ὁ δὲ 100 φλωρία αὐστριακά καὶ ἐπέκεινα προσφέρων θεωρεῖται εὐεργέτης τοῦ καταστήματος· ἡ δὲ εἰκὼν αὐτοῦ, εἰς ἀνάμνησιν εὐγνωμοσύνης, θέλει διὰ παντός διατηρεῖσθαι προσηρητέμη, ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Παρθεναγωγείου αἰθούσῃ τῶν παραδόσεων.

§ 23. Αί ἐκτάκτως προσφερόμεναι συνεισφοραὶ νά μὴ δαπανῶνται, ἀλλὰ νά χρησιμεύωσιν ὡς θεμέλιον κεφάλαιον, ἐκ τοῦ τόκου δὲ αὐτῶν νά δύνανται ποτε τὸ Παρθεναγωγεῖον νά αὐτοσυντηρηῆται. Ἐπίσης καὶ τὰ περισσεύοντα ἐκ τῶν συνδρομῶν τῶν γονέων τῶν μαθητριῶν νά προστίθενται τοῖς κεφαλαίοις.

§ 24. Τὰ κεφάλαια νά μένωσιν ἄθικτα διὰ παντός, ἂν δὲ ποτε κατορθωθῇ ὥστε δι' αὐτῶν νά αὐτοσυντηρηῆται, νά μὴ διαλύηται, καὶ μίαν μόνον μαθητρίαν ἂν ἔχη.

§ 25. Τὸ Σχολεῖον τοῦτο ὀφείλει νά ὑπάρχῃ διὰ παντός, ἐφ' ὅσα δὲ ἔτη τυχόν ἤθελε στερεῖσθαι τοῦτο μαθητριῶν, τὰ κεφάλαια ταῦτα νά χρησιμεύωσιν εἰς διατήρησιν Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῶν ἀρρένων, εἰ δὲ καὶ τοιοῦτον δὲν ἤθελεν ὑπάρχει, ἐκ τῶν κεφαλαίων τὸ ἕν τρίτον νά ἀνήκῃ εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα τῆς Σερβίας, τὸ β' τρίτον εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ λοιπὰ εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον τῆς διαδόσεως τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων.

§ 26. Τὸ Ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον ὀφείλει νά ἐορτάξῃ μίαν ἐορτὴν ἐντὸς τοῦ ἔτους, τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐὐαγγελισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα νά φέρῃ καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ Παρθεναγωγείου, μεθ' ἧς νά σφραγιζῶνται καὶ τὰ ἀποφωτιστήρια τῶν μαθητριῶν, τοιαύτην δὲ νά φέρῃ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν, ἧτοι Ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον «Ὁ Εὐαγγελισμός».

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐτησίων ἐξετάσεων ὁ Ἐφορὸς καὶ ὁ Ἐπίτροπος θέλουσι δίδει λόγον πρὸς τοὺς ἐν συνεδριάσει συνδρομητὰς περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Παρθεναγωγείου, τῆς ἐπιδεχομένης ἀναγκαίας βελτιώσεως τῆς οὐσίας αὐτοῦ καὶ τῆς ἐτησίου διαχειρισέως ταν, συνασσομένων πρακτικῶν ἐν βιβλίῳ διατηρουμένῳ ὡς ἀρχεῖῳ τοῦ παρθεναγωγικοῦ τούτου καταστήματος.

Ὁ παρῶν κανονισμὸς συνετάχθη ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ, μηνὶ Ἰανουαρίου, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐγένετο ἡ σύστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου ἐν Βελιγραδίῳ, πρωτευούσῃ τῆς Σερβίας. Συζητηθεὶς δὲ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο συνεδριασάντων συνδρομητῶν, οἵτινες διὰ τῆς κάτωθι ἐπιθέσεως τῶν ἰδίων αὐτῶν ὑπογραφῶν ἔδωκαν εἰς αὐτὸν πλήρη ἰσχὴν καὶ ἀμετάτρεπτον κῦρος.

Ἐξετάζοντας τὸν «Κανονισμό» αὐτὸ παρατηροῦμε τὰ ἑξῆς: κατ' ἀρχὴν δὲν μπορεῖ παρά νά θαυμάσει καὶ νά ἐπαινέσει κανεὶς τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους τοῦ Βελιγραδίου, τὰ ὄνόματα τῶν ὁποίων καὶ ἀγνοοῦμε, ἀφοῦ δὲν ἀναφέρονται στοῦ τέλος τοῦ κειμένου ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, γιὰ τὴν πρωτοβουλία πού εἶχαν νά ιδρύσουν «Παρθεναγωγεῖο» στὴν πόλιν αὐτὴ, κάτι πού ἔλειπε γενικὰ στοῦν ἐκπαιδευτικὸν ἄνθρωπον τῶν προσοδοκῶν καὶ εὐγενικῶν τοὺς ἀναζητήσεων. Σχετικὰ μὲ τὸ ὅλο κείμενον τοῦ Κανονισμοῦ παρατηροῦμε ὅτι ἀναφέρεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον σὲ θέματα ἐκπαιδευτικὰ, κάτι πού στοὺς περισσοτέρους κανονισμοὺς ἐλληνικῶν κοινοτήτων πού ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας

ἀπαντᾶται μέ ἐλάχιστα ἄρθρα· συγκεκριμένα ἀναφέρουμε ὅτι στόν «Κανονισμό τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινοτήτος Θεσσαλονίκης» π.χ. τοῦ 1904²² μέ τά 94 ἄρθρα του, τό θέμα τῆς παιδείας ἀντιμετωπίζεται μέ 10 μόνο ἄρθρα (§ 48-57), ἐνῶ ἐδῶ ὁ Κανονισμός ὅλος μέ λεπτομέρειες ἀντιμετωπίζει τήν ἴδρυση τοῦ Παρθεναγωγείου μέ 26 παραγράφους (ἄρθρα).

Ἐπίσης ὀφείλουμε νά τονίσουμε ὅτι ὁ Κανονισμός αὐτός δέν ἔχει καμιά ἐξάρτηση ἀπό τήν Ἐκκλησία, κάτι πού κατά τό μᾶλλον καί ἦττον τό βλέπουμε σέ ὄλους σχεδόν τοῦς κοινοτικούς κανονισμούς τῶν διαφόρων πόλεων, ἀφοῦ ὑπῆρχε τό ἄρθρο 32 τοῦ «Θεμελιώδους Κανονισμοῦ» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πού καθόριζε ὅτι *αἱ σχολαί ἐκάστης κοινοτήτος ἀπασαί διευθύνονται ὑπό ἐξαμελοῦς Ἐφορίας, τελούσης ὑπό τήν προεδρείαν τοῦ Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου ἢ Ἐξάρχου...*²³, φαινόμενο πού δέν ἀπαντᾶται στόν Κανονισμό τοῦ Παρθεναγωγείου Βελιγραδίου, τήν εὐθνή τῆς λειτουργίας τοῦ ὁποίου εἶχαν, ὅπως φαίνεται (§ 26) ὁ Ἐφορος τοῦ σχολείου καί ὁ Ἐπίτροπος, οἱ ἀρμοδιότητες τῶν ὁποίων ἀναφέρονται στήν § 20.

Κατά τά ἄλλα στόν «Κανονισμό» ἀντιμετωπίζονται ὅλα τά θέματα, τά σχετικά μέ τή λειτουργία ἐνός σχολείου, ὅπως: ὁ χρόνος τῶν ἐγγραφῶν (§ 1), ἡ ἡλικία τῶν μαθητριῶν (§ 3), ἡ ἀνελλιπής φοίτησή τους (§ 4), ἡ διάρκεια τῶν μαθημάτων (§ 6), οἱ διακοπές τοῦ σχολείου (§ 7), ἡ διάρκεια τῶν ἐξετάσεων καί ἡ βαθμολογία (§ 8, 9), τά διδασκόμενα μαθήματα καί τά ἔτη διδασκαλίας (§ 10), τά σχετικά μέ τίς δασκάλες τοῦ σχολείου προσόντα καί ὑποχρεώσεις (§ 13-17), οἱ ποινές πού ἐπιβάλλονται (§ 18), τά καθήκοντα τοῦ Ἐφόρου καί Ἐπιτρόπου τοῦ σχολείου (§ 20), οἱ ὑποχρεώσεις τῶν γονέων (§ 21), οἱ πόροι τοῦ σχολείου μέ διάφορες εἰσφορές (§ 22-24) κ.λπ.

Ἰδιαίτερος ὀφείλουμε νά ἐπισημάνουμε τίς παραγράφους 2, 12 καί 25, οἱ ὁποῖες σήμερα ἴσως ξενίζουν κάπως, ἀλλά δείχνουν τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Πρωτοποριακή χαρακτηρίζουμε τήν § 2 μέ τήν ἀνεξίθρησκεία πού διακηρῶσει στίς θρησκευτικές πεποιθήσεις τῶν μαθητριῶν καί τήν ἐθνικότητά τους, μολονότι τό σχολεῖο τονίζεται ὅτι εἶναι ἐλληνικό καί μάλιστα ὀρθόδοξο, ὅπως ἐμφανῶς τονίζεται στήν § 12, ὅπου σχετικά μέ τίς γιορτές τοῦ Πάσχα καί τῶν Χριστουγέννων κυρίως συνιστᾶται (ἢ ἐπιβάλλεται;) οἱ μαθήτριες νά νηστεύουν καί νά μεταλαμβάνουν τά ἄχραντα μυστήρια, «ὀδηγούμεναι» μάλιστα ἀπό τίς δασκάλες τους ἐκ περιτροπῆς στήν ἐκκλησία.

Ἐντύπωση προκαλεῖ καί ἡ § 25 μέ τή διατύπωση *τὸ Σχολεῖον τοῦτο ὀφείλει νά ὑπάρχη²⁴ διὰ παντός*, φράση πού δηλώνει τίς διαθέσεις τῶν ἰδρυτῶν

22. Χαράλαμπος Κ. Παπαστάθης, *Οἱ κανονισμοὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐλληνικῶν κοινοτήτων τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους καί τῆς διασποράς*, τόμ. Α', Ἐκδ. οἴκος Ἀφῶν Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 170 κ.έ.

23. Ὁ.π., σ. 138.

24. Πρόκειται γιά διατύπωση ἐσφαλμένη ἀντί τῆς ὀρθῆς *τὸ Σχολεῖον ὀφείλομεν* νά τό

του πού δραματιζόνταν τή διάρκεια τοῦ Παρθεναγωγείου στό προσεχές μέλλον, ἡ ὁποία ὁμως, δυστυχῶς, ἦταν βραχεία, ἀφοῦ, ὅπως σημειώσαμε πιό πρῖν, ἐβλεψε τίς πύλες του τό 1884.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι καί ἡ ἄλλη ἀνταπόκριση ἀπό τό Βελιγράδι στήν ἴδια ἐφημερίδα, σχετικά μέ τίς ἐτήσιες ἐξετάσεις τόσο τοῦ Παρθεναγωγείου ὅσο καί τοῦ Ἱδιωτικοῦ σχολείου γιά τό σχολικό ἔτος τοῦ 1870, ἡ ὁποία καί ἔχει ὡς ἐξῆς²⁵:

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν²⁶ ἐγένοντο αἱ ἐνιαύσιαι ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου ἡμῶν, ἀρξάμενα δι' ἐνὸς λογυδρίου λίαν καταλλήλου τῆς κυρίας Μαριγοῦς Δελινάρδου, ἀποδειξάσης λίαν εὐφυῶς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκμαθήσεως τῆς <Ἑλληνικῆς καὶ ὅτι> εἰς τὰς γλώσσας ἔδειξαν αἱ μικραὶ ἡμῶν μαθήτραι γιγαντιαίας προόδους. Τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἐδιδάχθησαν γερμανιστί, τὴν μαθηματικὴν, γεωγραφίαν σερβιστί (αἱ ἀνώτεραι μαθήτραι) καὶ ἀπὴντων εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοσοῦτον εὐστόχως, ὥστε ἐθαύμασε τὸ ἀκροατήριον.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνάπαισις. Τὴν τετάρτην ἐξητάσθησαν τὰ ἄρρενα. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐξετάσεων ὠμίλησεν ὁ εὐπαιδευτος διδάσκαλος κύριος Ἰωάννης Πίτης περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἑλληνικῆς πρὸς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν ὠμίλησε λίαν φιλολογικῶς καὶ εὐφραδῶς, ὥστε κατέθελε τὸ πᾶν. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἐδιδάχθησαν λόγους τινὰς τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Σωκράτους, ἐν οἷς ἐφήρμοσαν λίαν εὐστόχως τὸ ἑλληνικὸν συντακτικόν, ἐκ τῆς γεωγραφίας τὴν Εὐρώπην, ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὰς ὠφελείας τὰς ἐξ αὐτῆς προερχομένας, καὶ μάλιστα ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὄραϊον φύλον.

Τὰς ἐξετάσεις ἐτίμησαν πολυπληθεῖς ἀκροαταὶ ὁμογενῶν τε καὶ ξένων, ὡς καὶ ὁ γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Δόσκος, εἰς δὴν ὀφείλομεν τὸ καταύγιον τοῦτο τῶν Μουσῶν.

Τὴν πρῶτην ἡμέραν ἐξητάσθησαν αἱ μαθήτραι εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ γαλλικὴν, εἰς ἣν ἔδειξαν ἀπροσδοκίτους προόδους εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καλλιγραφίαν, ὀρθογραφίαν, ἀπαγγελίαν διαφόρων διαλόγων καὶ μύθων, ἀριθμητικὴν, ἱερὰν ἱστορίαν, σύνοψιν γεωγραφίας.

Οἱ ἄντροι πόνου τῆς κυρίας Διευθυντρίας μᾶς παρέχουσι χρηστάς ἐλπίδας.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐξητάσθησαν εἰς τὴν σερβικὴν καὶ γερμανικὴν

διατηρήσωμεν πάση θυσίᾳ, ὥστε νὰ ὑπάρχη διὰ παντός, ὑπονοώντας ὅτι μὲ κανένα τρόπο δέ θὰ τὸ παραμελήσωμεν, φροντίζοντας νὰ λειτουργεῖ συνεχῶς.

25. Ἐφημ. Κωνσταντινουπόλεως φ. 834/11.8.1870.

26. Ὑπονοεῖται ἡ Κυριακὴ τῆς 19ης Ἰουλίου 1870, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνταπόκριση εἶναι γραμμηνὴ στίς 30 Ἰουλίου, ἡμέρα Πέμπτη, ὅπως ἐξακριβώσαμε ἐξετάζοντας τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1870. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κανονισμὸς τοῦ Παρθεναγωγείου στήν § 8 ἀναγράφει ὅτι αἱ ἐξετάσεις γίνονται ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν 12, 13 καὶ 14 Ἰουλίου, βλέπουμε ὅτι δέν τηρήθηκαν οἱ διατάξεις τῆς § αὐτῆς, ἀγνοώντας τοὺς λόγους μεταθέσεως τῆς ἡμερομηνίας τῶν ἐξετάσεων γιὰ τίς 19 Ἰουλίου κ.ἔ.

γλώσσαν, παραδιδόμενας παρὰ Γερμανίδος διδασκάλου· και εἰς ταῦτα ἀριθμ. τὴν μέθοδον τῶν τριῶν, ἐκ τῆς κατηγήσεως τὴν ἐρμηνείαν τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως, ἐκ τῆς ἱστορίας μέχρι Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐκ τῆς γαλλ. μέχρι τοῦ συντακτικοῦ. Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐπέδωκαν ἄριστα.

Τὴν ἑκτην ἡμέραν ἐξητάσθησαν τὰ ἄρρενα εἰς τὴν γερμ. καὶ σερβικὴν, ἐν αἷς ματαίως ἐπέδωκαν, διότι ἐντὸς τοῦ ἔτους τρεῖς ἠλλάχθησαν διδάσκαλοι...

Διαβάζοντας τὴ β' αὐτὴ ἀνταπόκριση σχηματίζουμε πληρέστερη τὴν εἰκόνα τῆς λειτουργίας καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐλληνικῶν σχολείων τοῦ Βελιγραδίου. Κατ' ἀρχὴν βλέπουμε ὅτι πραγματοποιήθηκαν ὅλα, ὅσα ἀναφέρονται στὸν Κανονισμό τοῦ Παρθεναγωγείου· ὅτι δηλαδὴ ἀμέσως, στὸ πρῶτο ἔτος τῆς λειτουργίας του, ἐκείναι πού πρωταγωνίστησαν στὴν ἴδρυσή καὶ λειτουργία του ἔφεραν σέ πέρας ὅσα ὑποσχέθηκαν στίς διακηρύξεις τους καὶ μάλιστα μέ ἐπιτυχία, ἀφοῦ γνωρίζουμε ὅτι πάντοτε ἡ ἀρχὴ τῆς λειτουργίας ἐνός σχολείου καὶ μάλιστα ἐλληνικοῦ σέ ξένη χώρα συναντᾶ πολλές καὶ ποικίλες δυσκολίες, ὄχι μόνο μέ τὴν ἐξεύρεση τοῦ κατάλληλου κτιρίου γιὰ τὴ στέγασή του ἀλλὰ καὶ τοῦ κατάλληλου προσωπικοῦ διδασκαλίας. Φαίνεται ὅτι γιὰ τὴν ἐξεύρεση κτιρίου καὶ στέγασή τοῦ σχολείου ἐνεργὸ συμμετοχὴ εἶχε καὶ ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Ἀ. Δόσκος, στὸν ὁποῖο καὶ ὀφειλόταν τὸ καταγῶγιον τοῦτο τῶν Μουσῶν, ὅπως ἀποκαλεῖται τὸ κτίριο τοῦ σχολείου.

Ὅπως δὴποτε, σύμφωνα μέ τὸν Κανονισμό, τὰ μαθήματα τοῦ Παρθεναγωγείου ἔπρεπε νά περιορισθοῦν στὸν κύκλο τῆς λειτουργίας τῶν δύο ἑξαμήνων τοῦ πρώτου ἔτους, πού ἦταν τόσο ἀπλά: λέξεις καὶ φράσεις ἐλληνικῆς μέ ἀσκήσεις προφορικῆς ὁμιλίας ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ α' ἑξάμηνο, κάτι πού ἐπαναλαμβάνόταν στὸ β', μέ ἀντικείμενο ὁμως τὴ σερβικὴ γλώσσα καθὼς καὶ βασικά στοιχεῖα ἀριθμητικῆς. Ἀπὸ τὸν ἀπολογισμό ὁμως τῶν ἐξετάσεων βλέπουμε ὅτι τὸ Παρθεναγωγεῖο δέν περιορίσθηκε μόνο στὰ ὅσα καθορίζονταν ἀπὸ τὸν Κανονισμό, τὸν ὁποῖο καὶ ξεπέρασε μέ τὴ διδασκαλία καὶ ἄλλων μαθημάτων, ὅπως τὰ θρησκευτικὰ (ιερά ἱστορία), ἡ ἱστορία καὶ ἡ γεωγραφία. Φαίνεται ὅτι οἱ διδάσκοντες εἶχαν τέτοια εὐχέρεια, ὅσο κι ἂν δέν καθορίζονταν κάτι τέτοιο στὸν Κανονισμό.

Ἐκεῖνο πού μᾶς κάνει ἐντύπωση εἶναι τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου μέ διευθύντρια τὴ Μαριγὼ Δελινάρδου συνδυάστηκαν μέ τίς ἐξετάσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ σχολείου τῶν ἀρρένων, πού διευθυνόταν ἀπὸ τὸν «εὐπαιδευτο» δάσκαλο Ἰωάννη Πίπη, καὶ κράτησαν ἕξι ἡμέρες μέ δύο, ὅπως φαίνεται, κενὰ τῆς τρίτης καὶ πέμπτης ἡμέρας γιὰ ἀνάπαυση τῶν ἐξεταζομένων.

Ἄν καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς ἐπαναλαμβάνει, ὅπως φαίνεται, τὰ σχετικὰ μέ τίς ἐξετάσεις τῆς πρώτης ἡμέρας, συγχέοντας τίς ἐξετάσεις ἀρρένων καὶ θηλέων, τὸ πρόγραμμα τῶν ἐξετάσεων πρέπει νά ἦταν τὸ ἀκόλουθο:

Πρώτη μέρα, Κυριακή 19.7.1870. Μετά τήν όμιλία τής διευθύντριας του Παρθεναγωγείου Μαριγώς Δελινάρδου γιά τή σημασία τής εκμαθήσεως τής ελληνικής καί τών άλλων γλωσσών (γαλλικής καί γερμανικής), εξετάσεις τών μικρότερης ηλικίας μαθητριών στά ελληνικά καί γαλλικά (μέ άνάγνωση, όρθογραφία, καλλιγραφία, άπαγγελία μύθων καί διαλόγους) καί στή συνέχεια στά θρησκευτικά, τήν αριθμητική καί τή γεωγραφία (συνοπτικά).

Δεύτερη μέρα, Δευτέρα 20.7.1870. Έξετάσεις μαθητριών μεγαλύτερης ηλικίας (όχι πλέον τών 14 έτων κατά τήν § 3) στή σερβική καί γερμανική γλώσσα, τήν ελληνική ιστορία (στά γερμανικά) μέχρι του Μεγάλου Άλεξάνδρου, τά μαθηματικά (άπλή μέθοδο τών τριών), καί τή γεωγραφία (στά σερβικά), τά θρησκευτικά (έρμηνεία του συμβόλου τής πίστεως) καί στά γαλλικά μέχρι του συντακτικού.

Τρίτη μέρα, Τρίτη 21.7.1870. Έλεύθερη (κενή).

Τέταρτη μέρα, Τετάρτη 22.7.1870. Έξετάσεις άρρένων, ύστερα από όμιλία του διευθυντή του ιδιωτικού σχολείου Ίωάννη Πίπη γιά τή σχέση ελληνικής καί λατινικής, στά ελληνικά (λόγοι Λουκιανού καί Πλάτωνος)²⁷, τό ελληνικό συντακτικό καί τή γεωγραφία τής Εύρώπης.

Πέμπτη μέρα, Πέμπτη 23.7.1870. Έλεύθερη (κενή).

Έκτη μέρα, Παρασκευή 24.7.1870. Έξετάσεις άρρένων στά σερβικά καί γερμανικά, στά όποια όμως δέν είχαν καλήν άπόδοση, εξαιτίας του ότι κατά τή διάρκεια του σχολικού έτους άλλαξαν τρεις δασκάλους.

Δημοσιεύοντας σήμερα τόν «Κανονισμό του Έλληνικού Παρθεναγωγείου Βελιγραδίου “Ο Εύαγγελισμός”» (1870) καθώς καί τήν άνταπόκριση τών ετησίων εξετάσεων του σχολικού έτους 1870²⁸ αισθανόμαστε περήφανοι γιά τούς Έλληνες παροίκους τόσο του Βελιγραδίου όσο καί τών άλλων πόλεων, οι όποιοι, φλεγόμενοι από άγάπη προς τήν πατρίδα τους, όπου κι άν πήγαιναν, πρωταρχικό τους στόχο θεωρούσαν τήν ίδρυση σχολείων γιά τή διάδοση τής ελληνικής παιδείας, πράγμα που κατόρθωσαν, όσες θυσίες καί άν επιβάλλονταν.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

27. Στο πρόγραμμα άναφέρει «Σωκράτους»· έξυπακουέται ότι «λόγοι Σωκράτους» δέν ύπάρχουν, αφού έχουν καταγραφεί από τόν Πλάτωνα.

28. Αφού τό σχολικό έτος μέ τά σημερινά δεδομένα άρχίζει τόν Σεπτέμβριο μήνα ενός έτους καί συνεχίζεται καί τό έπόμενο έτος ως τόν Ιούνιο-Ιούλιο, τό Έλληνικό Παρθεναγωγείο του Βελιγραδίου πρέπει νά υποθέσουμε ότι η είχε άρχίσει νά λειτουργεί από τόν Σεπτέμβριο του 1869, άσχετα άν ό κανονισμός λειτουργίας του ψηφίσθηκε τήν 1η Ιανουαρίου 1870, η γιά πρώτη φορά λειτουργήσε από τόν Ιανουάριο, έστω καί μέ κολοβωμένο τό έτος, αφού μόλις τότε είχε συσταθεί.

RÉSUMÉ

Christos Andreadis, *Les écoles de la colonie grecque de Belgrade, de Servie et le «Règlement de l'Institut de Jeunes Filles» en 1870.*

L'écrivain traite des écoles de la colonie grecque de Belgrade de Servie et comment sur le «Règlement de l'Institut de jeunes filles» de la ville établi en 1870.

De même il présente les résultats des examens scolaires de cette année - là, pour souligner l'intérêt remarquable des Grecs de cette ville pour le progrès intellectuel et leur passion pour l'éducation.